

SÄLJAREN BERÄTTAR

Låt hjärtat va med, glöm för all del inte det...
Ska jag verkligen våga? Det handlar om så mycket pengar.
Och vem vet om jag kommer att trivas i Göteborg. Jag kommer kanske vilja flytta hem igen, fast inte till mamma och pappa då. Eller flytta till någon helt annan del av landet. Jag vill ut och resa också. Upptäcka världen.

Och så blev det. Ett år efter att jag köpte Lilla Hjärtat och flyttade till Storkgatan kom jag in på Handelshögskolan i Jönköping som också tog mej en termin till Honolulu och en termin till München. De inledande farhågorna om att ha en lägenhet för mycket på halsen förbyttes till en möjlighet då det var enkelt att hyra ut Lilla Hjärtat i andra hand. Den låga månadsavgiften gjorde dessutom att hyresintäkterna jag fick in kunde finansiera lite av både studier och resor. Många fler resor till jordens alla hörn blev det genom åren och varje gång jag kom hem stod Lilla Hjärtat där tryggt och väntade, ombonad och välkomnande.

Tänk att jag på den där ruggiga visningsdagen hösten 1994 sprang så snabbt mellan gatporterna till trappuppgången för skydd mot det piskande regnet och de virvlande höstlöven att

jag aldrig la märke till den. Jag såg inte den fantastiska gården i mörkret. Gården som skulle komma att skänka mej så många glada, njutfulla och festliga stunder. Visserligen mestadels på sommarhalvåret men redan i mars sätter jag mej gärna i soligaste hörnan och steker i lå med ett glas kallt, vitt vin eller en kopp te och en bok. Det känns som en oas i staden där trafikljud och buller tynar bort och byts mot grönska och lugn. En granne kommer från jobbet, andas ut, stannar upp och växlar några ord. Han försvinner iväg en kort stund för att också hämta sej ett glas, min flaska räcker gott för två. Vi njuter av strålarna, umgås tillsammans.

Sen dröjer det inte många veckor förrän grillkalasen är i full gång. Olika sällskap i allt från barnfamiljer och studenter till pensionärer och 80-åringar sitter och småpratar utspridda i

de olika sittgrupperna med vänner från när och fjärran. Någon tar fram en gitarr, andra tänder grillen och ett tredje sällskap spelar ett parti Yatzee i väntan på att deras filéer blir gyllenbruna och välsmakande. Men det är inte bara att det blir trevligt och gemytligt på gården och i huset. Stämningen inger också en fantastisk trygghet. Bara att vi grannar hälsar på varandra, pratar med varandra och lär känna varandra, gör att det känns tryggt. Om något skulle hända är det enkelt att be en granne om hjälp i allt från när du läst ute dej eller vill ha vattnat dina blommor till att ventiler dina motgångar och tunga stunder i förtroeliga samtal. Sönt är viktigt och allt mer sällsynt.

Farhågorna jag hade den där hösten 1994 behövdes inte och som tur var lät jag hjärtat vara med. Känslan jag fick i lägenheten var en stor anledning till beslutet. Och känslan ledde mej rätt. Så här i efterhand är det enkelt att se att det var mitt livs bästa köp på flera olika sätt. Att det sen blivit nästan 30 år jag bott här känns hissnande. Tiden gick så fort. Det kändes så rätt att bara vara här. Nästan en tredjedel av husets 100-åriga historia!

Det värker i hjärtat och rinner ett par tårar längs kinden när jag tänker på att vi ska skiljas, Lilla Hjärtat och jag. Hoppas, hoppas att det kommer en ny person in i ditt liv vars hjärta klappar lite extra just för dej, en vän som fixar och bryr sej om dej, som åter kommer ta hem vänner i din famn som sprider glädje till dej med nya skratt som kan klinga ut på gården tillsammans med människorna här intill som betyder så mycket. Det skulle kännas väldigt bra och få mej att tro att Lilla Hjärtat kommer att få fortsätta klappa lugnt, tryggt och stadigt i minst 100 år till. Den tanken värmer.

Låt hjärtat va med, glöm för all del inte det!

// PER ISAKSSON

